TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKA RĪKOJUMS

2016. gada 14. janvārī*

Pagaidu noregulējums — Apelācija — Eiropas Savienības Vispārējās tiesas sprieduma piemērošanas apturēšana — Lūgums par konfidencialitātes piešķiršanu konkrētai informācijai, kas minēta Eiropas Komisijas lēmumā, ar kuru konstatēta nelikumīga aizliegta vienošanās Eiropas automobiļu stiklu tirgū — Noraidošs Komisijas lēmums un Vispārējās tiesas spriedums, ar kuru noraidīta prasība atcelt šo lēmumu — Steidzamība — Būtisks un neatgriezenisks kaitējums — Neesamība

Lieta C-517/15 P-R

par lūgumu apturēt piemērošanu saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu, kas iesniegts 2015. gada 25. septembrī,

AGC Glass Europe SA , Brisele (Beļģija),

AGC Automotive Europe SA , Flerusa [*Fleurus*] (Beļģija),

AGC France SAS , Busuā [*Boussois*] (Francija),

AGC Flat Glass Italia Srl , Kuneo [*Cuneo*] (Itālija),

AGC Glass UK Ltd , Northemptona [*Northampton*] (Apvienotā Karaliste),

AGC Glass Germany GmbH , Vegberga [*Wegberg*] (Vācija),

ko pārstāv *L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent* un *F. Hoseinian*, *avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *G. Meessen* un *P. Van Nuffel*, kā arī *F. van Schaik*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKS,

uzklausījis ģenerāladvokātu M. Špunaru [*M. Szpunar*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Rīkojums

1 Ar savu apelācijas sūdzību, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2015. gada 25. septembrī, *AGC Glass Europe SA*, *AGC Automotive Europe SA*, *AGC France SAS*, *AGC Flat Glass Italia Srl*, *AGC Glass UK Ltd* un *AGC Glass Germany GmbH* lūdza Tiesai atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 15. jūlija spriedumu lietā *AGC Glass Europe* u.c./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā ir noraidījusi to prasību par lūgumu atcelt Komisijas 2012. gada 6. augusta lēmumu C(2012) 5719 *final* par apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtā lūguma par konfidencialitātes ievērošanu noraidījumu saskaņā ar Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (Lieta COMP/39.125 – Automobiļu stikls) 8. pantu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2 Ar atsevišķu dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, apelācijas sūdzības iesniedzēji iesniedza šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu par pārsūdzētā sprieduma un apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu.

3 Eiropas Komisija savus rakstveida apsvērumus iesniedza 2015. gada 23. oktobrī. Apelācijas sūdzības iesniedzēji un Komisija sniedza savus mutvārdu apsvērumus 2015. gada 10. decembrī.

Tiesvedības priekšvēsture un pārsūdzētais spriedums

4 2008. gada 12. novembrī Komisija pieņēma lēmumu C(2008) 6815 galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu pret vairākiem automobiļu stiklu ražotājiem, tostarp arī apelācijas sūdzības iesniedzējiem (Lieta COMP/39.125 – Automobiļu stikls) (turpmāk tekstā – "lēmums par automobiļu stikliem").

5 Ar 2009. gada 25. marta vēstuli Komisijas "Konkurences" ģenerāldirektorāts (ĢD) cita starpā informēja apelācijas sūdzības iesniedzējus par savu ieceri saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 30. pantu publicēt nekonfidenciālo lēmuma par automobiļu stikliem redakciju savā tīmekļa vietnē lietas oficiālajās valodās, proti, angļu, franču un holandiešu valodā. Turklāt "Konkurences" ĢD uzaicināja apelācijas sūdzības iesniedzējus identificēt iespējamo konfidenciālo informāciju vai informāciju, kas ir uzskatāma par komercnoslēpumu, un sniegt pamatojumu to vērtējumam šajā ziņā.

6 Pēc sarakstes ar apelācijas sūdzības iesniedzējiem "Konkurences" ĢD 2011. gada decembrī nolēma nekonfidenciālo lēmuma par automobiļu stikliem redakciju publicēt Komisijas tīmekļa vietnē. No attiecīgās sarakstes izriet, ka "Konkurences" ĢD nav apmierinājis apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumus noklusēt informāciju, kura ir ietverta lēmuma par automobiļu stikliem 246. apsvērumā un 122. zemsvītras piezīmē.

7 Saskaņā ar Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmuma 2001/462/EK, EOTK par uzklausīšanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 21. lpp.) 9. pantu apelācijas sūdzības iesniedzēji uzklausīšanas amatpersonai iebilda pret to, ka tiek publicēta, pirmkārt, konkrēta informācija ar klientu vārdiem un attiecīgo preču aprakstiem, kā arī jebkāda informācija, pēc kuras varētu tikt identificēts kāds klients, un, otrkārt, teikuma daļa lēmuma par automobiļu stikliem 726. apsvērumā.

8 Uzklausīšanas amatpersona ar apstrīdēto lēmumu lēma par apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumu.

9 Sākotnējās piezīmēs uzklausīšanas amatpersona, pirmkārt, norādīja, ka Komisijas Paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2006, C 298, 17. lpp.) nevarēja radīt apelācijas sūdzības iesniedzējos tiesisko paļāvību, kas kavētu Komisijai publicēt informāciju, uz ko neattiecas komercnoslēpums. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēju interese, lai to rīcības atsevišķas sastāvdaļas, kuras neattiecas uz minēto noslēpumu, netiktu izpaustas, neesot pelnījusi nekādu īpašu aizsardzību. Uzklausīšanas amatpersona turklāt neesot tiesīga lemt par nekonfidenciālas informācijas publikācijas iespēju, nedz arī par kaitējumu, ko varētu radīt Komisijas vispārējā politika šajā sakarā.

10 Otrkārt, uzklausīšanas amatpersona noraidīja argumentu, atbilstoši kuram Komisijai esot saistoša tās agrākā prakse attiecībā uz publikācijā ietvertās informācijas robežām. Uzklausīšanas amatpersona arī atgādināja, ka plānotā publikācija neietver deklarāciju un citu dokumentu, kas iesniegti minētā paziņojuma ietvaros, avotus, vienlaikus norādot, ka tā nav kompetenta spriest par plānotās publikācijas apmēru saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu.

11 Precīzāk, apstrīdētais lēmums būtībā balstās uz apelācijas sūdzības iesniedzēju divu argumentu pārbaudi. Pirmais arguments, kas ir izskatīts šī lēmuma 22.–35. apsvērumā, attiecas uz strīdīgās informācijas pašas par sevi konfidenciālo raksturu, bet otrais arguments, kas ir izskatīts minētā lēmuma 36.–45. apsvērumā, attiecas uz fizisko personu identitātes aizsardzību.

12 Attiecībā uz pirmo argumentu uzklausīšanas amatpersona norādīja, ka, pirmkārt, informācija par klientu vārdiem un attiecīgo preču aprakstiem – pēc tās rakstura un ņemot vērā automašīnu stiklu tirgus specifiku – ir zināma arī ārpus apelācijas sūdzības iesniedzēju loka, otrkārt, ka tā ir vēsturiska un, treškārt, ka tā attiecas uz pašu pārkāpuma būtību, un tās izpaušana tādējādi ir pārkāpuma skarto personu interesēs. Turklāt, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirzīja konkrētus argumentus, lai noteiktu šīs informācijas konfidenciālo raksturu, neraugoties uz tās iepriekš aprakstītajām vispārējām īpašībām, uzklausīšanas amatpersona pēc analīzes, kurā tika ņemti vērā trīs kumulatīvi nosacījumi, secināja, ka attiecīgā informācija nav komercnoslēpums.

13 Attiecībā uz otro argumentu uzklausīšanas amatpersona balstījās uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) 5. pantu un daļēji apmierināja apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumu.

14 Tā kā ar apstrīdētā lēmuma 3. pantu tika noraidīts lūgums attiecībā uz pārējo daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību atcelt šo lēmumu, ciktāl ar to ir noraidīts to lūgums.

15 Tiesvedībā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēji saņēma apliecinājumu no Komisijas, ka tā atturēsies izpildīt apstrīdēto lēmumu līdz pārsūdzētā sprieduma pasludināšanai, līdz ar to tie neuzskatīja par nepieciešamu lūgt noteikt pagaidu pasākumus šajā sakarā.

16 Tā kā ar pārsūdzēto spriedumu tika noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzēju prasība, tie cēla šā rīkojuma 1. punktā minēto apelācijas sūdzību, kuras atbalstam tie izvirza trīs pamatus. Pirmais apelācijas sūdzības pamats ir balstīts uz Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā uzskatīja, ka uzklausīšanas amatpersonas pilnvaras, kas noteiktas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV L 275, 29. lpp.) 8. pantā, attiecas tikai uz jautājumu par to, vai informācija, ko Komisija gatavojas publicēt, ir komercnoslēpums vai arī tā katrā ziņā ir konfidenciāla. Otrais apelācijas sūdzības pamats arī ir balstīts uz Vispārējās tiesas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā secināja, ka ar apstrīdēto lēmumu nav pārkāpti tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principi. Visbeidzot, ar trešo apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir atkāpusies no judikatūras, nenorādot pietiekamu pamatojumu.

17 Pēc tam, kad Vispārējā tiesa prasību bija noraidījusi, Komisija pauda nodomu turpināt apstrīdētā lēmuma izpildi, šoreiz negaidot, līdz Tiesa pasludinās spriedumu par apelācijas sūdzību, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji bija iesnieguši par pārsūdzēto spriedumu. Šādos apstākļos tie iesniedza šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

18 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

— piespriest apturēt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas un apstrīdētā lēmuma 3. panta piemērošanu, līdz tā lems par apelācijas sūdzību;

— uzdot veikt jebkādu pasākumu, kas šķiet taisnīgs un piemērots šajos apstākļos, un

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Komisija lūdz noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieteikumu par pagaidu noregulējumu

20 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta pirmo daļu apelācijas sūdzībai par Vispārējās tiesas spriedumu principā nav apturošas iedarbības. Tomēr, piemērojot LESD 278. pantu, Tiesa, ja tā uzskata, ka apstākļi to pieprasa, var izdot rīkojumu apturēt apstrīdētā sprieduma piemērošanu.

21 Tiesas Reglamenta 160. panta 3. punktā ir noteikts, ka pieteikumos par pagaidu noregulējumu norāda "strīda priekšmetu, apstākļus, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskos un tiesību pamatus, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus". Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un izpildi un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja, ņemot vērā faktiskos un tiesību pamatus, to noteikšana sākotnēji šķiet pamatota (*fumus boni juris*) un tie ir jānosaka un jāīsteno steidzami, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu lietas dalībnieka, kurš tos lūdz, interesēm pirms lēmuma taisīšanas pamatlietā. Šie nosacījumi ir kumulatīvi, tā ka pagaidu noregulējuma pasākumi ir jānoraida, tiklīdz viens no tiem nav izpildīts. Tāpat pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja nepieciešams, izsver arī attiecīgās intereses (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*ANKO*, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, 14. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Attiecībā uz pieprasīto pagaidu pasākumu steidzamību apelācijas sūdzības iesniedzēji, pamatojoties uz apsvērumu, saskaņā ar kuru attiecīgā informācija ir pelnījusi aizsardzību pašu par sevi, apgalvo, ka tā ietver specifisku komerciālu informāciju par tādiem datiem kā klientu vārdi, attiecīgo preču apraksti un citi elementi, kas ļauj identificēt dažus no apelācijas sūdzības iesniedzēju klientiem, un vēlāka apstrīdētā lēmuma atcelšana neizlabotu tās izpaušanas radītās sekas. Šāda publikācija trešajām personām ļautu piekļūt šai informācijai un to izmantot, no tās izsecinot citus komercdarbības datus, kuru anonimitāte vairs nebūtu nodrošināta, piemēram, cenu aprēķinus, cenu izmaiņas un citu finansiālu informāciju. Tāpēc šī publikācija varētu radīt apelācijas sūdzības iesniedzējiem būtisku un neatgriezenisku, paredzamu un pietiekami ticamu kaitējumu.

23 Apelācijas sūdzības iesniedzējiem nodarītais kaitējums būtu neatgriezenisks, ciktāl vispirms faktam, ka informācija tiek darīta zināma noteiktai sabiedrības daļai, ir tūlītējs un neatgriezenisks raksturs, jo apstrīdētā lēmuma atcelšana neizlabotu tā nodarīto kaitējumu. Tas pats varētu tikt attiecināts uz attiecīgo informāciju un tās izpaušanas aizliegumu, kas pieņemts vēlāk. Turpinot, apelācijas sūdzības iesniedzēju finansiālais kaitējums nevarot tikt aprēķināts. Pirmkārt, no Tiesas judikatūras, it īpaši no

Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojuma Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), izriet, ka šis kaitējums var atšķirties attiecībā uz tā raksturu un apmēru atkarībā no tā, vai personas, kas uzzina attiecīgo informāciju, ir apelācijas sūdzības iesniedzēju klienti, konkurenti un piegādātāji vai finanšu analītiķi, vai plaša sabiedrība. Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēji precizē, ka nav iespējams identificēt visu personu, kas var uzzināt attiecīgo informāciju, skaitu un statusu un attiecīgi novērtēt tās publikācijas konkrēto negatīvo ietekmi. Otrkārt, lēmuma par automobiļu stikliem rezultātā apelācijas sūdzības iesniedzēji jau saskaroties ar virkni prasību par zaudējumu atlīdzināšanu vai nu tieši kā atbildētāji, vai arī uzņemoties kopīgu atbildību ar citiem šā lēmuma adresātiem. Šajā kontekstā attiecīgās informācijas publicēšana vājinātu apelācijas sūdzības iesniedzēju pozīcijas šajās tiesvedībās, kā arī sarunās, lai panāktu iespējamus izlīgumus. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka negatīvā finansiālā ietekme, kas saistīta ar attiecīgās informācijas publicēšanu, nevarot tikt aprēķināta pilnā apmērā, jo attiecībā uz visām summām, kas jāmaksā apelācijas sūdzības iesniedzējiem attiecībā uz zaudējumu atlīdzināšanu vai darījumu maksājumiem, nebūs iespējams aprēķināt to atlīdzināmo daļu, kas saistīta tikai un vienīgi ar attiecīgās informācijas izpaušanu.

24 Komisija vispirms apstrīd, ka šī informācija būtu pelnījusi aizsardzību. Tas varētu tikt atzīts, tikai noslēdzoties tiesvedībai pēc būtības, ja otrais apelācijas sūdzības pamats tiktu atzīts par pamatotu.

25 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju konkrētajiem argumentiem Komisija norāda, pirmkārt, ka norādījumi Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumā Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) nevar tikt piemēroti šajā gadījumā, jo atšķirībā no lietas, kurā izdots minētais rīkojums, šajā lietā nav apstrīdēts, ka attiecīgā informācija neveido komercnoslēpumu vai cita veida konfidenciālu informāciju. Šādā kontekstā Komisija piebilst, ka arguments, saskaņā ar kuru attiecīgās informācijas publicēšana ļautu trešajām personām no tās izsecināt citus komercdarbības datus, kuru anonimitāte tādēļ vairs netiktu nodrošināta, piemēram, cenu aprēķināšanu, cenu izmaiņas un citu finansiālu informāciju, nav pamatots, ņemot vērā, ka šādiem datiem nebūtu jābūt anonīmiem, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji vispār neesot lūguši tiem noteikt konfidencialitāti. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji, vienlaikus atzīstot, ka kaitējums ir finansiāla rakstura, nepamatojot un, *a fortiori*, nepierādot, ka šis kaitējums varētu apdraudēt to pastāvēšanu vai būtiski samazināt to tirgus daļas, lai gan šāda pierādījuma noteikšana ir pieprasīta Tiesas judikatūrā gadījumos, kad ir jāizvērtē tikai finansiāla rakstura neatgriezenisks kaitējums. Citiem vārdiem, publikācijas neatgriezeniskais raksturs nenozīmējot, ka šīs publikācijas radītajam apgalvotajam kaitējumam arī būtu jābūt būtiskam un neatgriezeniskam.

26 Otrkārt, attiecībā uz attiecīgās informācijas izmantošanu prasībās atlīdzināt zaudējumus, kuras celtas pret apelācijas sūdzības iesniedzējiem, Komisija norāda, ka, lai arī šī informācija būtu tiešām noderīga, lai atbalstītu šādas darbības, tas tomēr nenozīmējot, ka tās izpaušana varētu nodarīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, ko varētu novērst, apturot apstrīdētā lēmuma izpildi. Šajā sakarā Komisija apgalvo, ka finansiālo kaitējumu, kas saistīts ar atlīdzībām, ko apelācijas sūdzības iesniedzējiem varētu piespriest izmaksāt, būtu izraisījusi nevis tieši minētās informācijas izpaušana, bet gan apelācijas sūdzības iesniedzēju aizliegtā vienošanās, kas konstatēta lēmumā par automobiļu stikliem. Tādējādi attiecīgās informācijas izpaušana aprobežojoties tikai ar to, ka tā personām, kam šīs aizliegtās vienošanās rezultātā ir nodarīts kaitējums, ļauj saņemt par to kompensāciju, pamatojoties uz tiesībām, kas tām īpaši ir atzītas Līgumos. Komisija piebilst, ka attiecībā uz atlīdzības apmēru, kāds varētu būt tieši saistīts ar attiecīgās informācijas izpaušanu, apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pietiekami juridiski pierādījuši nedz to, ka pienākums maksāt šo summu varētu tiem radīt finansiālu kaitējumu, kas varētu apdraudēt to pastāvēšanu vai būtiski samazināt to tirgus daļas, nedz arī to, ka nav iespējams noteikt šīs summas apmēru, kaut arī to personu skaits, kam ar lēmumu par automobiļu stikliem konstatētā karteļa pastāvēšanas dēļ ir nodarīts kaitējums, ir ierobežots.

27 Lai pārliecinātos, ka lūgtie pagaidu pasākumi ir steidzami, ir jāatgādina, ka pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir nodrošināt pilnīgu galīgā nākotnes lēmuma efektivitāti, lai izvairītos no nepilnībām Tiesas nodrošinātajā tiesiskajā aizsardzībā. Lai sasniegtu šo mērķi, steidzamība ir jāvērtē, ņemot vērā nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu, lai novērstu, ka lietas dalībniekam, kas lūdz

pagaidu aizsardzību, tiktu nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums lietā *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro*/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18. punkts un tajā minētā judikatūra). Šim lietas dalībniekam ir jāpierāda, ka tas nevar gaidīt tiesvedības iznākumu par prasību pēc būtības, neciešot būtisku un neatgriezenisku kaitējumu (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Rusal Armenal*, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā identificē divus prasījumus par kaitējumu, kas tiem tiktu nodarīts, ja netiktu apturēta pārsūdzētā sprieduma un apstrīdētā lēmuma piemērošana.

29 Pirmkārt, balstoties uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu lietā Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), tie apgalvo, ka attiecīgās informācijas publicēšana varētu tiem nodarīt kaitējumu paša šīs informācijas rakstura dēļ.

30 Šajā sakarā ir jānorāda, kā it īpaši izriet no šā rīkojuma 18. un 38. punkta, ka savā prasībā par lēmuma atcelšanu *Pilkington Group Ltd* apstrīdēja Komisijas vērtējumu, saskaņā ar kuru informācija, kuras izpaušana bija paredzēta saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 30. panta 1. punktu, nebija komercnoslēpums atbilstoši LESD 339. pantam, kā arī minētās regulas 28. panta 1. punktam un 30. panta 2. punktam. Tādējādi apsvērumi, kurus pagaidu noregulējuma tiesnesis ņēma vērā, lai secinātu, ka steidzamības nosacījums šajā gadījumā ir ticis izpildīts, balstījās uz priekšnoteikumu, kurš skaidri norādīts minētā rīkojuma 47. punktā, saskaņā ar kuru attiecīgā informācija šajā lietā bija komercnoslēpums.

31 Tomēr ir skaidrs, kā to apgalvo Komisija, ka tās lietas apstākļi, kurā izdots minētais rīkojums, atšķiras no apstākļiem šajā lietā.

32 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 22.–54. punktā izvērtēja un noraidīja sesto pamatu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji bija izvirzījuši, lai pamatotu savu prasību atcelt tiesību aktu, un ar kuru tie apstrīdēja uzklausīšanas amatpersonas vērtējumu, ka attiecīgā informācija nav komercnoslēpums atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punktam un Lēmuma 2011/695 8. panta 2. punktam.

33 No pieteikuma par pagaidu noregulējumu izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtā apelācijas sūdzība nav vērsta pret šo pārsūdzētā sprieduma daļu, tāpēc ir jāuzskata, ka ir galīgi nolemts, ka attiecīgā informācija nav komercnoslēpums. No tā izriet, ka steidzamības izvērtējumam šajā lietā ir jābalstās uz pieņēmumu, kas ir pretējs tam, ko pagaidu noregulējuma tiesnesis apstiprināja lietā, kurā tika izdots Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), saskaņā ar kuru attiecīgā informācija nebūtu aptverama ar dienesta noslēpumu.

34 Turklāt ar to, ka, publicējot attiecīgo informāciju, varētu tikt pārkāpts tiesiskās paļāvības princips un vienlīdzīgas attieksmes princips, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji savā otrajā apelācijas sūdzības pamatā, nav pietiekami, lai uzskatītu, ka uz šo informāciju attiecas dienesta noslēpums un ka tādēļ tās izpaušana apelācijas sūdzības iesniedzējiem varētu radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu. Šāds apstāklis, ja tas tiktu noteikts, varētu, augstākais, pamatot pienākumu Komisijai neizplatīt minēto informāciju, kā to arī atzīst šī iestāde.

35 Tā, protams, ir taisnība, kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēji, ka informācijas publicēšanai, piemēram, strīdīgās informācijas publicēšanai, būtu neatgriezenisks raksturs, jo apstrīdētā lēmuma atcelšana nemainītu tās izpaušanas ietekmi, tāpēc ka to izlasījušo cilvēku iegūtās zināšanas par šo informāciju būtu tūlītējas un neatgriezeniskas. Turklāt Komisija nav precizējusi, kāpēc iemesli, kas tai lika apturēt attiecīgās informācijas izpaušanu līdz pārsūdzētā sprieduma pasludināšanai pēc apmēram 25 mēnešus ilgušas tiesvedības, nebūtu būtiski, arī lai apturētu attiecīgās informācijas izpaušanu, līdz tiks pasludināts Tiesas spriedums pēc būtības par apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto apelācijas sūdzību.

36 Tomēr, lai izpildītu nosacījumus, kas paredzēti pagaidu pasākumu noteikšanai, un, it īpaši, nosacījumu par steidzamību, būtu nepieciešams, lai minētās informācijas izpaušanas neatgriezeniskais raksturs apelācijas sūdzības iesniedzējiem varētu radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu.

37 Tomēr šajā sakarā ir jāatgādina, ka, lai pagaidu noregulējuma tiesvedībā tiktu konstatēta būtiska un neatgriezeniska kaitējuma esamība, nav nepieciešams, lai kaitējuma rašanās būtu pilnīgi droši pierādīta, un ir pietiekami, ja tā ir paredzama ar pietiekamu iespējamību, tomēr lietas dalībniekam, kurš lūdz noteikt pagaidu pasākumu, ir pienākums pierādīt faktus, ar kuriem pamatota šāda būtiska un neatgriezeniska kaitējuma paredzamā rašanās (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums *HFB* u.c./Komisija, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, 67. punkts, un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 37. punkts).

38 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēji ir aprobežojušies ar norādi, ka, tā kā attiecīgā informācija ietver specifisku komerciālu informāciju par tādiem datiem kā klientu vārdi, attiecīgu preču apraksti un citi elementi, kas ļauj identificēt dažus no to klientiem, šādas informācijas izpaušana varētu pati par sevi nodarīt tiem kaitējumu, jo ļautu trešajām personām piekļūt šai informācijai un to izmantot, no tās izsecinot citus komercdarbības datus, kuru anonimitāte vairs nebūtu nodrošināta, piemēram, cenu aprēķinus, cenu izmaiņas un citu finansiālu informāciju.

39 Attiecībā uz pēdējo minēto uzreiz ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav minējuši nevienu elementu, kas ļautu pierādīt, ka attiecīgās informācijas izpaušana ļautu trešajām personām izsecināt no tās šos citus komercdarbības datus, un tāpēc šai informācijai būtu jāpaliek konfidenciālai.

40 Turklāt, protams, ir ticis nospriests, ka komercnoslēpuma izpaušana var radīt kaitējumu, kuru veido tas, ka, ja konfidenciāla informācija tiks publicēta, publicēšanas izraisītās sekas nevarētu tikt novērstas, vēlāk atceļot apstrīdēto lēmumu sakarā ar LESD 339. panta un pamattiesību uz komercnoslēpuma aizsardzību pārkāpumu. Attiecīgā uzņēmuma klienti, piegādātāji, konkurenti, finanšu analītiķi un plaša sabiedrība varētu piekļūt attiecīgajai informācijai un to brīvi izmantot, kas savukārt radītu minētajam uzņēmumam būtisku un neatgriezenisku kaitējumu (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 46.–48. punkts].

41 Tomēr tas pats nebūtu attiecināms uz tādas informācijas izpaušanu, kura nevar tikt uzskatīta par informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpums.

42 Kā izriet no šā rīkojuma 33. punkta, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 36.–40. punktā konstatēja, apelācijas sūdzības iesniedzējiem savā apelācijas sūdzībā to neapstrīdot, pirmkārt, ka attiecīgā informācija, it īpaši tā, kas attiecas uz klientu identitāti, jau ir zināma neierobežotam skaitam personu, it īpaši ņemot vērā pārskatāmības līmeni, kas šajā sakarā raksturīgs automašīnu stiklu tirgum, un, otrkārt, šai informācijai, tā kā tā ir datēta piecus vai vairāk gadus pēc attiecīgās publikācijas, ir vēsturisks raksturs Vispārējās tiesas judikatūras izpratnē.

43 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēji nevar pierādīt, ka, lai arī uz attiecīgo informāciju neattiecas (vai vairs neattiecas) dienesta noslēpums, tās izpaušana varētu tiem radīt kaitējumu saistībā ar pašu šīs informācijas raksturu.

44 Attiecībā uz otro apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotā zaudējuma prasījumu tie norāda, ka attiecīgās informācijas izpaušana vājina viņu pozīcijas, pirmkārt, pašlaik notiekošajos tiesas procesos par prasībām par zaudējumu atlīdzināšanu, kuros tie ir iesaistīti vai nu tieši, vai arī uzņemoties kopīgu atbildību ar citiem lēmuma par automobiļu stikliem adresātiem, un, otrkārt, notiekošajās sarunās, lai panāktu iespējamus izlīgumus.

45 Šajā sakarā ir jānorāda, kā Komisija ir minējusi savos rakstveida apsvērumos, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gadījumā, kad tiek iesniegts pieteikums apturēt Savienības tiesību akta piemērošanu, lūgtā pagaidu pasākuma noteikšana ir pamatota tikai tad, ja attiecīgais tiesību akts ir

uzskatāms par apgalvotā būtiskā un neatgriezeniskā kaitējuma galveno cēloni (Tiesas priekšsēdētāja rīkojumi *Akhras*/Padome C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, 44. punkts, un *Hassan*/Padome C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, 28. punkts, kā arī Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums *EDF* /Komisija C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, 41. punkts).

46 Pienākums novērst uzņēmuma izraisīto kaitējumu, jo tas ir pārkāpis Savienības konkurences tiesību normas, attiecas uz šā uzņēmuma civiltiesisko atbildību. Tādējādi kaitējuma, kurš šķietami ir saistīts ar zaudējumu atlīdzināšanas darbībām un sarunām, lai panāktu iespējamu izlīgumu, noteicošais iemesls slēpjas nevis tajā, ka Komisija ir izpaudusi attiecīgo informāciju, bet gan apelācijas sūdzības iesniedzēju īstenotajā konkurences tiesību pārkāpumā, kas konstatēts lēmumā par automobiļu stikliem.

47 Protams, parasti tiesvedībās, kas attiecas uz prasībām par zaudējumu atlīdzību par konkurences tiesību pārkāpumiem, pierādīšanas pienākums gulstas uz prasītāju, kurš apgalvo, ka pārkāpuma rezultātā ir cietis zaudējumus. Šajā sakarā no Komisijas rakstveida apsvērumiem skaidri izriet, ka attiecīgā informācija prasību par zaudējumu atlīdzināšanu cēlējiem pret apelācijas sūdzības iesniedzējiem faktiski varētu atvieglot šādu pierādījumu administrēšanu, ciktāl šī informācija minētajiem prasību cēlējiem sniegtu pierādījumus, kurus citādi tie nevarētu izmantot.

48 Tomēr, lai arī valsts procesuālās tiesības neuzliek atbildētājam pienākumu prasībā par zaudējumu atlīdzību sniegt pierādījumus, kas norāda uz tā paša atbildību, šāds tiesību apstāklis tomēr neliedz Komisijai izpaust informāciju tikai tāpēc, ka tā varētu ietvert šādus pierādījumus, un tādējādi stiprināt šī atbildētāja nostāju.

49 Tas nozīmētu pieprasīt Komisijai saglabāt konfidenciālu informāciju tikai tāpēc, lai aizsargātu lēmuma, ar kuru konstatēts Savienības konkurences tiesību normu pārkāpums, adresātu intereses neļaut pretendentiem uz zaudējumu atlīdzību piekļūt attiecīgajiem pierādījumiem.

50 Vienlaikus atzīstot šo interešu nozīmi, it īpaši, ciktāl tā attiecas uz tiesībām uz aizstāvību šāda veida darbībās, situācija tomēr ir tāda, ka, pirmkārt, neviena Savienības tiesību norma neuzliek Komisijai pienākumu šādas intereses aizsargāt, liekot tai saglabāt tādas informācijas kā strīdīgā informācija konfidenciālo raksturu, pretēji pārskatāmības pienākumam, kas tai noteikts LES 15. pantā un konkrēti šajā gadījumā – Regulas Nr. 1/2003 30. pantā. Otrkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV L 349, 1. lpp.), 5. panta 5. punktā ir skaidri noteikts, ka uzņēmumu intereses izvairīties no zaudējumu atlīdzināšanas prasībām pēc konkurences tiesību aktu pārkāpuma nav uzskatāmas par interesēm, kas ir aizsargājamas.

51 Turklāt, pat pieņemot, ka attiecīgās informācijas izpaušana varētu tikt uzskatīta par galveno apelācijas sūdzības iesniedzējiem nodarītā kaitējuma cēloni un ka attiecīgās intereses ir jāaizsargā kā tādas, ir jāatgādina, kā izriet no šā rīkojuma 27. punkta, ka steidzamība ir jāizvērtē, ņemot vērā nepieciešamību noteikt pagaidu pasākumus, lai novērstu, ka būtisks un neatgriezenisks kaitējums tiek nodarīts lietas dalībniekam, kurš lūdz pagaidu aizsardzību.

52 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jānorāda, kā to atzīst paši apelācijas sūdzības iesniedzēji, ka šis ir finansiāls kaitējums.

53 Tomēr saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru finansiāls kaitējums, izņemot īpašus gadījumus, nevar tikt uzskatīts par neatgriezenisku, jo, piešķirot finansiālu kompensāciju, parasti var tikt atjaunots cietušās personas stāvoklis, kāds tas pastāvēja pirms kaitējuma rašanās. Šāds kaitējums galvenokārt var tikt atlīdzināts, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz LESD 268. un 340. pantu (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Tomēr finansiāls kaitējums ir uzskatāms par neatgriezenisku, ja tas nevar tikt pilnībā atlīdzināts, un tas tā it īpaši var būt, ja kaitējumu nav iespējams aprēķināt pat tad, kad tas ir iestājies (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka attiecīgais kaitējums nevar tikt aprēķināts iespējamā prasībā par zaudējumu atlīdzību pret Eiropas Savienību, ja to apelācijas sūdzība tiktu apmierināta, paturot prātā, ka attiecībā uz kopējo summu, kas būtu jāsamaksā apelācijas sūdzības iesniedzējiem atbilstoši akciju atlīdzības vai darījumu maksājumiem, nebūs iespējams noteikt to šīs summas daļu, kas vienīgi un tieši ir saistīta ar attiecīgās informācijas izpaušanu.

56 Šajā sakarā ir jāatgādina, kā jau ir ticis nospriests, ka ar finansiāla kaitējuma atlīdzināšanu saistītā nenoteiktība, ja tiek celta prasība par zaudējumu atlīdzību, pati par sevi nevar tikt uzskatīta par apstākli, lai konstatētu kaitējuma neatgriezenisko raksturu. Pagaidu noregulējuma posmā iespēja vēlāk saņemt finansiālā kaitējuma atlīdzību gadījumā, ja tiks celta prasība par zaudējumu atlīdzību, kura varētu tikt celta pēc apstrīdētā lēmuma atcelšanas, noteikti ir neskaidra. Pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis nav aizstāt prasību par zaudējumu atlīdzību, novēršot šādu nenoteiktību, tās mērķis ir tikai nodrošināt, lai būtu efektīvs galīgais lēmums, kas vēlāk tiks pieņemts tiesvedībā pēc būtības, proti, šajā lietā attiecībā uz prasību atcelt tiesību aktu, kas ir pagaidu noregulējuma pamatā (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, 55.–57. punkts, un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53. punkts).

57 Tādējādi nevar piekrist apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem par to, ka attiecīgās informācijas izpaušana tiem nodarītu neatgriezenisku kaitējumu.

58 Otrkārt, ir jākonstatē, ka nedz savā pieteikumā par pagaidu noregulējumu, nedz mutvārdu apsvērumos apelācijas sūdzības iesniedzēji nav snieguši pierādījumus, kas ļautu konstatēt kaitējuma, par kuru tie apgalvo, ka tas pastāv, nopietnību.

59 It īpaši, tā kā šis iespējamais kaitējums, kā izriet no šā rīkojuma 46. punkta, faktiski attiecas tikai uz kaitējumu, ko izraisījis Savienības konkurences tiesību pārkāpums, kas konstatēts lēmumā par automobiļu stikliem, apelācijas sūdzības iesniedzējiem šajā tiesvedībā būtu ja arī ne precīzi jānosaka tiem nodarīto (paredzamo) zaudējumu īpatsvars, tāpēc ka tikusi izplatīta attiecīgā informācija, tad vismaz jāsniedz tiem pieejamā komerciālā un finansiālā informācija, kas Tiesai, ņemot vērā preču, uz kurām attiecas attiecīgais pārkāpums, apgrozījumu un ražošanas izmaksas, ļautu izvērtēt iespējamo atlīdzības pienākuma apmēru, kā arī tā īpatsvaru attiecībā pret grupas, kuras sastāvā tie ietilpst, finansiālo kapacitāti. Atbildot noregulējuma tiesnesim 2015. gada 10. decembra tiesas sēdē uz šo jautājumu, apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai atkārtoja savus argumentus par to, ka tie nespēj noteikt šo zaudējuma daļu, tomēr nepaskaidroja iemeslus, kādēļ tie nevar veikt šādas aptuvenas aplēses par finansiālu ietekmi, ko rada uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem attiecinātais Savienības konkurences tiesību pārkāpums, piemēram, pamatojoties uz jau izskatīšanā esošajām prasībām atlīdzināt zaudējumus.

60 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav iesnieguši pierādījumus par to, ka pārsūdzētā sprieduma un apstrīdētā lēmuma izpilde varētu tiem nodarīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu. No tā izriet, ka steidzamības nosacījums nav izpildīts, un tādējādi šis pieteikums par pagaidu noregulējumu ir jānoraida, neanalizējot nosacījumu par *fumus boni juris* pastāvēšanu, nedz arī izsverot attiecīgās intereses.

Ar šādu pamatojumu Tiesas priekšsēdētāja vietnieks izdod rīkojumu:

1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;

2) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]